

Άστριντ Λίντγκρεν

ΛΩΤΟΣ
από 9 ετών

Πάππη Φακιδομύτη

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PIPPI LÅNGSTRUMP
Από τις Εκδόσεις RABÉN & SJÖGREN, Στοκχόλμη
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πίπη Φακιδομύτη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Astrid Lindgren
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Katrin Engelking
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ντίνα Καμπά-Κούτρα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Saltkråkan AB/Astrid Lindgren, 1945

All foreign rights are handled by Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden.
For information about Astrid Lindgren's books, see www.astridlindgren.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΟΠΗ Ε.Π.Ε., 1977

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 1990

Τρίτη έκδοση: Μάρτιος 2010

ISBN 978-960-453-805-8

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Άστριντ Λίντγκρεν

Πίπι φακιδομύτη

Εικονογράφηση:
Κάτριν Ένγκελκινγκ

Η ΑΣΤΡΙΝΤ ΛΙΝΤΓΚΡΕΝ γεννήθηκε το 1907 και πέθανε σε ηλικία 94 ετών. Η Σουηδή συγγραφέας με τις περιπέτειες της Πίπης Φακιδομύτη γοήτευσε και διασκέδασε τους μικρούς της αναγνώστες για πάνω από 50 χρόνια. Τα βιβλία της μεταφράστηκαν σε περισσότερες από 60 γλώσσες, από τα αραβικά ως τα ζουλού, και μεταφέρθηκαν στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση. Η Άστριντ Λίντγκρεν τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο Παιδικού Βιβλίου Χανς Κρίστιαν Άντερσεν αλλά και με πολλά άλλα, όπως το Μετάλλιο Κάρεν Μπλίζεν της Ακαδημίας της Δανίας, το Μετάλλιο Λέων Τολστόι της Ρωσίας, το Βραβείο Σέλμα Λάγκερλεφ της Σουηδίας, καθώς και με το Βραβείο Ειρήνης των Γερμανών Βιβλιοπωλών και το Μετάλλιο Άλμπερτ Σβάιτσερ για την ανθρωπιστική της δραστηριότητα.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της: Η ΠΙΠΗ ΦΑΚΙΔΟΜΥΤΗ ΣΤΙΣ ΝΟΤΙΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ, Η ΠΙΠΗ ΦΑΚΙΔΟΜΥΤΗ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, Η ΠΙΠΗ ΦΑΚΙΔΟΜΥΤΗ – ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ, ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΜΙΚΕ, Ο ΜΙΚΕΣ ΞΑΝΑΡΧΕΤΑΙ, Ο ΜΙΚΕΣ ΜΕΣ ΣΤΗ ΣΟΥΠΙΕΡΑ, ΤΑ ΕΞΙ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, ΣΚΑΝΤΑΛΙΕΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ και ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ.

Περιεχόμενα

Η Πίπη έρχεται στη Βιλεκούλα	7
Η Πίπη είναι πραγματανιχνευτής και μπλέκει σ' έναν καβγά	22
Η Πίπη παίζει κυνηγητό με αστυνομικούς	38
Η Πίπη πηγαίνει στο σχολείο.....	49
Η Πίπη κάθεται στην αυλόπορτα και σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο.....	64
Η Πίπη κανονίζει ένα πικ νικ.....	78
Η Πίπη πηγαίνει στο τσίρκο.....	93
Η Πίπη δέχεται κλέφτες στο σπίτι της.....	108
Η Πίπη πηγαίνει σ' ένα τσαί	119
Η Πίπη γίνεται ηρωίδα	135
Η Πίπη γιορτάζει τα γενέθλιά της	146

Η Πίπη έρχεται στη Βιλεκούλα

Εκεί που αραίωναν τ' ακρινά σπίτια μιας μικρής σουηδικής πόλης, απλώνόταν ένα γέρικο, χορταριασμένο περιβόλι γεμάτο μεγάλα δέντρα. Μέσα στο περιβόλι αυτό ήταν χτισμένο ένα αγροτόσπιτο. Κι εκεί μέσα έμενε η Πίπη Φακιδομύτη. Ήταν εννιά ετών και ζούσε ολομόναχη. Δεν είχε μάνα και πατέρα κι αυτό ήταν μάλλον ευχάριστο, μια και κανένας δεν την πρόσταζε να πάει να κοιμηθεί όταν καταγινόταν με το πιο διασκεδαστικό παιχνίδι, κι ούτε την ανάγκαζε

κανέναν να πει με το ζόρι το μπουρουνόλαδο την ώρα που εκείνη προτιμούσε να μασουλά γλυκά.

Κάποτε η Πίπη είχε έναν πατέρα και τον αγαπούσε πάρα πολύ. Είχε, βέβαια, και μια μητέρα, αλλά αυτό ήταν μια πολύ παλιά ιστορία. Η μητέρα της Πίπης είχε πεθάνει, όταν εκείνη ήταν ένα τόσο δα μωρούλι στην κούνια, ένα μωρό που τσίριζε τόσο δυνατά, ώστε κανέναν δεν τολμούσε να πλησιάσει δίπλα του. Η Πίπη πίστευε πως τώρα η μητέρα της ζούσε κάπου στον ουρανό και πως παρακολουθούσε το μικρό της κοριτσάκι από μια τρύπα στα σύννεφα. Συχνά, η Πίπη τεντωνόταν και της κουνούσε το χέρι ξεφωνίζοντας: «Μην ανησυχείς, τα βγάζω πέρα μια χαρά μονάχη μου!»

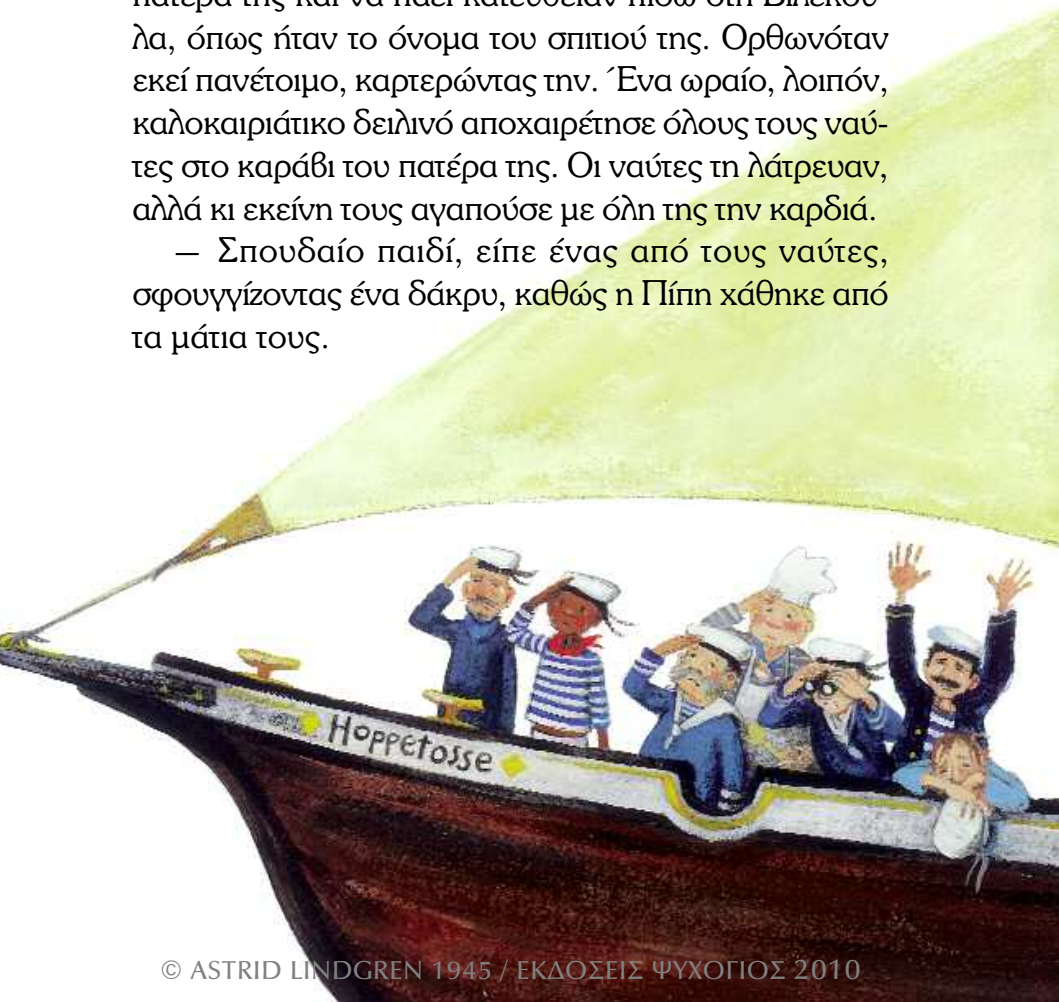
Η Πίπη δεν είχε ξεχάσει τον πατέρα της. Ήταν καπετάνιος και αρμένιζε στους απέραντους ωκεανούς. Η Πίπη ταξίδευε πάντα μαζί του, τουλάχιστον μέχρι τότε που τον είχε καταπιεί η θάλασσα σε μια μεγάλη τρικυμία. Η Πίπη, όμως, ήταν απόλυτα σίγουρη πως κάποια μέρα θα γύριζε κοντά της, γιατί ποτέ δεν πίστευε ότι πνίγηκε. Ήταν βέβαιη πως θα 'χε κολυμπήσει ως την έρημη ακτή κάποιου νησιού, ενός νησιού με πολλούς πολλούς κανίβαλους, κι ότι ο πατέρας της θα 'χε γίνει βασιλιάς τους και θα τριγυρνούσε εδώ κι εκεί ολημερίς με μια χρυσή κορόνα στο κεφάλι του.

«Ο πατέρας μου είναι Βασιλιάς των Κανίβαλων. Δεν υπάρχουν πολλά παιδιά με τέτοιο σπουδαίο πατέρα!» συνήθιζε να λέει η Πίπη, φουσκώνοντας από

περηφάνια. «Κι όταν ο πατέρας μου φτιάξει ένα καινούριο δικό του πλοίο, θα 'ρθει να με πάρει και τότε εγώ θα γίνω η Πριγκίπισσα των Κανίβαλων. Ποπό, και τι ζωή θα περνάω τότε!»

Πριν από πολλά χρόνια, ο πατέρας της είχε αγοράσει το παλιό σπίτι τους με το περιβόλι. Ήθελε να ζήσει εκεί με την Πίπη, όταν θα γερνούσε και δε θα μπορούσε πια να οργώνει τις θάλασσες. Δυστυχώς, όμως, μια μέρα χάθηκε στα κύματα. Μια και η Πίπη τον περίμενε να γυρίσει, αποφάσισε ν' αφήσει το καράβι του πατέρα της και να πάει κατευθείαν πίσω στη Βιλεκούλα, όπως ήταν το όνομα του σπιτιού της. Ορθωνόταν εκεί πανέτοιμο, καρτερώντας την. Ένα ωραίο, λοιπόν, καλοκαιριάτικο δειλινό αποχαιρέτησε όλους τους ναύτες στο καράβι του πατέρα της. Οι ναύτες τη λάτρευαν, αλλά κι εκείνη τους αγαπούσε με όλη της την καρδιά.

— Σπουδαίο παιδί, είπε ένας από τους ναύτες, σφουγγίζοντας ένα δάκρυ, καθώς η Πίπη χάθηκε από τα μάτια τους.

Είχε δίκιο. Η Πίπη ήταν πολύ σπουδαίο παιδί και το πιο σπουδαίο πάνω της ήταν η δύναμή της. Ήταν τόσο δυνατή, που σε ολόκληρο τον κόσμο δεν υπήρχε αστυνομικός πιο δυνατός από κείνη. Φτάνει μόνο να 'θελε, κι είχε τη δύναμη να σηκώσει ολόκληρο άλογο. Κι ήταν, πραγματικά, πολλές οι φορές που το 'χε θελήσει. Γι' αυτό κι η Πίπη αγόρασε ένα δικό της άλογο με ένα απ' τα χρυσά της νομίσματα, την ίδια κιόλας μέρα που έφτασε στο σπίτι της, τη Βιλεκούλα. Πάντα ονειρευόταν την ώρα που θ' αποκτούσε ένα άλογο ολοδικό της και να τώρα που το 'χε πλάι της, θρονιασμένο στην μπροστινή βεράντα. Σαν ήθελε η Πίπη να πάρει το απογευματινό της τσάι σ' εκείνη τη βεράντα, όλο κι όλο που 'χε να κάνει ήταν να σηκώσει πάνω στους ώμους της το άλογο στο πι και φι και να το μεταφέρει λίγο πιο πέρα, μέσα στο περιβόλι.

Δίπλα στη Βιλεκούλα βρισκόταν ένα άλλο περιβόλι με ακόμη ένα σπίτι. Στο σπίτι εκείνο ζούσαν ένας μπαμπάς και μια μαμά με τα δυο όμορφα μικρά παιδιά τους, ένα αγόρι κι ένα κοριτσάκι. Το όνομα του αγοριού ήταν Τόμι και του κοριτσιού Άνικα. Ήταν δυο πολύ καλά, υπάκουα και καλοαναθρεμμένα παιδιά. Ο Τόμι δεν έτρωγε ποτέ τα νύχια του και πάντα έκανε ό,τι του ζητούσε η μητέρα του. Η Άνικα δεν έβαζε ποτέ τις φωνές όταν δεν της περνούσε το δικό της κι ήταν πάντα καλοντυμένη με φρεσκοσιδερωμένα λινά φουστανάκια.

Ο Τόμι και η Άνικα έπαιζαν καλά και ωραία μαζί στο περιβόλι τους, μα συχνά ονειρεύονταν να 'χαν κι

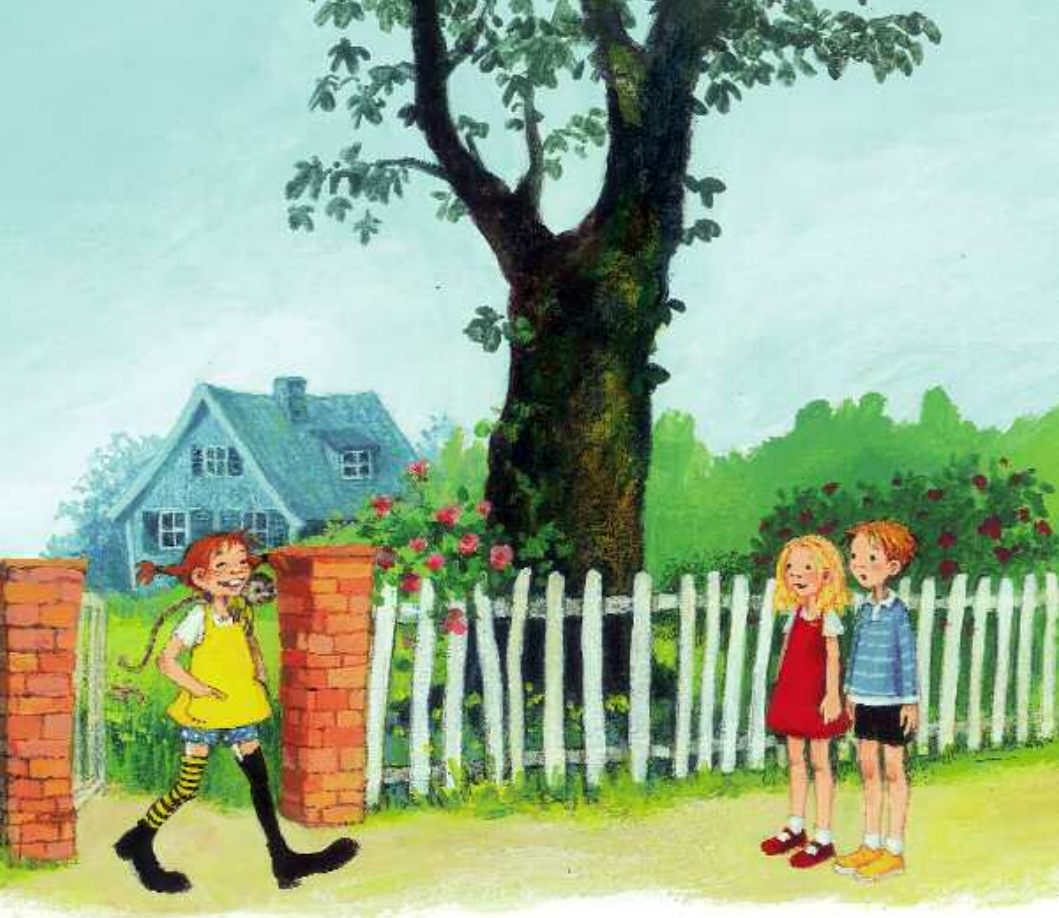
άλλον ένα φίλο. Τον καιρό που η Πίπη βρισκόταν συνεχώς στις θάλασσες με τον πατέρα της, δεν έπαυαν να κρεμιούνται στο φράχτη και να λένε: «Τι κρίμα που δε μετακομίζει κανείς σ' εκείνο το σπίτι! Μην μου πεις πως δε θα 'πρεπε να 'ρθουν κάποιοι, και μάλιστα κάποιοι με παιδιά».

Εκείνη την όμορφη καλοκαιριάτικη μέρα που η Πίπη πρωτοπάτησε το κατώφλι της Βίλεκούλα, ο Τόμι και η Άνικα έλειπαν. Είχαν πάει να περάσουν μία εβδομάδα στη γιαγιά τους κι έτσι δεν είχαν ιδέα πως κάποιος μετακόμισε στο διπλανό τους σπίτι. Το άλλο πρωινό, μετά το γυρισμό τους, στέκονταν στην αυλόπορτα και χάζευαν το δρόμο. Κι ακόμη, δεν είχαν ψυλλιαστεί πως μια καινούρια φίλη βρισκόταν τόσο κοντά.

Καθώς σέκονταν λοιπόν κι αναρωτιόνταν με τι τάχατες να καταπιαστούν, κι αν υπήρχε άραγε περίπτωση να συμβεί κάτι ιδιαίτερο εκείνη τη μέρα, ή αν θα 'ταν κι αυτή μια απ' τις βαρετές εκείνες μέρες, που δεν μπορείς να σκαρφιστείς τίποτα το ενδιαφέρον, εκείνη ακριβώς τη στιγμή η πόρτα της Βιλεκούλα άνοιξε κι ένα μικρό κορίτσι έκανε την εμφάνισή του. Ήταν το πιο παράξενο παιδί που 'χαν δει ποτέ τους. Ήταν η Πίπη Φακιδομύτη, έτοιμη για τον πρωινό της περι-

πατο. Να τι είδαν τα μάτια τους: τα μαλλιά της είχαν ακριβώς το ίδιο χρώμα με τα καρότα, σφιχτοπλεγμένα σε δυο αλύγιστα κοτσιδάκια, που πετάγονταν όρθια πάνω από τα αυτιά της. Η μύτη της είχε το σχήμα μιας πολύ μικρής πατάτας κι ήταν γεμάτη φακίδες. Κάτω απ' τη μύτη βρισκόταν ένα πραγματικά πολύ μεγάλο στόμα, με κάτασπρα δόντια όλο υγεία. Το φόρεμά της ήταν πολύ παράξενο. Η Πίπη το 'χε φτιάξει μονάχη της. Υποτίθεται ότι έπρεπε να 'ναι μπλε, αλ-

λά, επειδή δεν είχε αρκετό ύφασμα όταν το 'ραβε, η Πίπη είχε αποφασίσει να του προσθέσει εδώ κι εκεί μικρά κόκκινα μπαλώματα. Στα θεόψηλα καλαμμένα πόδια της φορούσε μακριές κάλτσες, μια καφέ και μια μαύρη. Κι είχε ένα ζευγάρι μαύρα παπούτσια, ακριβώς διπλάσια απ' το νούμερό της. Τα 'χε αγοράσει ο πατέρας της στη Νότια Αμερική, για να μην τη στενεύουν καθώς το πόδι της θα μεγάλωνε, κι η Πίπη δε θέλησε ποτέ να τα αποχωριστεί. Εκείνο που 'κανε τον Τόμι και την Άνικα να γουρλώσουν τα μάτια τους ήταν το πιθηκάκι που καθόταν στον ώμο του απίθανου κοριτσιού. Ήταν μια σταλιά, με μια πολύ μακριά ουρά, ντυμένο με μπλε παντελόνι, κίτρινο σακάκι κι ένα λευκό ψάθινο καπέλο.

Η Πίπη ροβολούσε στο δρόμο, με το 'να πόδι πάνω στο πεζοδρόμιο και τ' άλλο κάτω. Ο Τόμι κι η Άνικα τη χάζευαν, μέχρι που χάθηκε. Όσπου να πεις όμως «α», να σου και ξαναπρόβαλε, περπατώντας προς τα πίσω. Αυτό το 'κανε για να μην μπει στον κόπο να πάρει στροφή, καθώς γυρνούσε πίσω στο σπίτι της. Σαν έφτασε στην αυλόθυρα του Τόμι και της Άνικα, φρέναρε απότομα. Τα παιδιά κοιπάζονταν αμίλητα. Τέλος, ο Τόμι κατάφερε να πει:

- Γιατί προχωράς με την πλάτη;
- Γιατί προχωράω με την πλάτη; ξαφνιάστηκε με την ερώτηση η Πίπη. Είναι ή δεν είναι ελεύθερη τούτη η χώρα, ε; Δεν μπορώ να περπατάω όπως μου αρέσει; Εκτός αυτού, επιτρέψτε μου να σας πληροφορήσω ότι στην Αίγυπτο όλοι περπατάνε με αυτό τον

τρόπο και κανένας δεν το βρίσκει διόλου παράξενο.

— Και πώς το ξέρεις; ρώτησε ο Τόμι. Μην μου πεις πως έχεις πάει στην Αίγυπτο!

— Αν έχω πάει στην Αίγυπτο! Τι στοίχημα βάζεις πως έχω πάει; Εγώ έχω γυρίσει όλο τον κόσμο κι έχω δει πράγματα πολύ πιο παράξενα απ' το να προχωράει κάποιος προς τα πίσω. Αναρωτιέμαι τι θα 'χατε βάλει στο νου σας αν περπατούσα με τα χέρια, όπως κάνουν στην Ινδοκίνα!

— Αποκλείεται. Δεν είν' αλήθεια, ξέσπασε ο Τόμι.

Η Πίπη ωστόσο έμεινε σκεφτική για μια στιγμή.

— Δίκιο έχεις, παραδέχτηκε λυπημένη, δεν έλεγα την αλήθεια.

— Είναι αμαρτία να λες ψέματα, είπε η Άνικα, που τελικά βρήκε τη λαλιά της.

— Ναι, είναι πράγματι πάρα πολύ κακό, μουρμούρισε η Πίπη ακόμη πιο λυπημένη. Αλλά, βλέπεις, το ξεχνάω πού και πού. Πώς μπορεί να περιμένει κάποιος από ένα μικρό παιδί, που η μαμά του είναι άγγελος κι ο πατέρας του βασιλιάς κανίβαλων και που 'χει περάσει όλη του τη ζωή στις θάλασσες, να λέει πάντα την αλήθεια; Και μια που το θυμήθηκα, συνέχισε κι ένα χαμόγελο φώτισε ολόκληρο το φακιδιάρικο μουτράκι της, μπορώ να σας πω ότι στο Βελγικό Κονγκό δεν υπάρχει ψυχή που να λέει την αλήθεια. Λένε όλη μέρα μπούρδες —κάθε μέρα, σας λέω— αρχίζοντας στις εφτά το πρωί και συνεχίζοντας ως το σούρουπο. Αν, λοιπόν, μου ξεφεύγει κι εμένα καμιά σαχλαμάρα πού και πού, πρέπει να δείχνετε κατα-

νόση, αν μάλιστα αναλογιστείτε πως αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο επειδή έτυχε να μείνω παραπάνω απ' όσο έπρεπε στο Βελγικό Κονγκό. Μα, μπορούμε να μείνουμε φίλοι, έτσι δεν είναι;

– Και βέβαια! απάντησε ο Τόμι, καταλαβαίνοντας ξαφνικά πως τούτη η μέρα δε θα 'ταν από κείνες τις βαρετές.

– Τι θα λέγατε, με την ευκαιρία, αν παίρναμε όλοι μαζί το πρωινό μας στο σπίτι μου; ρώτησε δειλά η Πίπν.

– Και γιατί όχι; Εμπρός, πάμε! αποφάσισε ο Τόμι.

– Μάλιστα, αμέσως! είπε η Άνικα.

– Να σας συστήσω πρώτα τον κύριο Νίλσον, είπε η Πίπν.

Ο πίθηκος τους χαιρέτησε, ανασκώνοντας το καπέλο του όλο ευγένεια.

Διάβηκαν, λοιπόν, τη σαραβαλιασμένη αυλόπορτα του περιβολιού και προχώρησαν προς τη Βίλεκούλα, περπατώντας σ' ένα στενό μονοπάτι, ανάμεσα σε σειρές από χορταριασμένα δέντρα – υπέροχα δέντρα για σκαρφάλωμα, όπως παρατήρησαν. Τέλος, έφτασαν στην είσοδο, την μπροσπινή βεράντα. Εκεί πάνω ήταν θρονιασμένο ένα άλογο, μα-σουλώντας τη βρόμη του, που ξεχειλίζει σε μια γαβάθα.

– Προς Θεού!

Γιατί έχεις βάλει το άλογο στη βεράντα; τη ρώτησε ο Τόμι. Όσα άλογα ήξερε ζούσαν μέσα σε στάβλους.

— Μμμ... μούγκρισε η Πίπη αφού σκέφτηκε για λίγο. Αν το έβαζα στην κουζίνα, θα μίκραινε κάπως ο χώρος κι όσο για το σαλόνι, νομίζω πως θα ένιωθε άβολα και θα το έβλαπτε στην ανάπτυξή του.

Ο Τόμι και η Άνικα χάιδεψαν το άλογο και μετά προχώρησαν μέσα στο σπίτι: μια κουζίνα κι ένα καθιστικό και μια κρεβατοκάμαρα, που σου έδιναν την εντύπωση πως η Πίπη δεν είχε νοιαστεί να τα συμμαζέψει όλη εκείνη την εβδομάδα.

Ο Τόμι και η Άνικα ερεύνησαν προσεκτικά τριγύρω, μπας κι εκείνος ο βασιλιάς των κανίβαλων ήταν στριμωγμένος σε καμιά γωνιά. Σε όλη τους τη ζωή δεν είχαν δει ποτέ τους τέτοιο βασιλιά. Δε βρήκαν, όμως, κανέναν πατέρα ούτε καμιά μητέρα. Κι έτσι, τέλος, η Άνικα ρώτησε ανήσυχη:

— Μήπως μένεις εδώ ολομόναχη;

— Και βέβαια όχι, αποκρίθηκε η Πίπη. Μένει κι ο κύριος Νίλσον εδώ.

— Ναι, καλά, μα δεν έχεις εδώ μαμά και μπαμπά;

— Όχι, απολύτως κανένα, απάντησε η Πίπη με ενθουσιασμό.

— Μα, ποιος σου λέει πότε να πας να κοιμηθείς το βράδυ κι όλα τα σχετικά; απόρησε η Άνικα.

— Εγώ η ίδια, είπε η Πίπη. Την πρώτη φορά μού το λέω μ' έναν τρόπο γλυκό, κι αν δεν ακούσω, το ξαναλέω πιο αυστηρά. Κι αν τυχόν πάλι δεν ακούσω, τότε, να 'σαι σίγουρη, πέφτουν και μερικές ξυλιές!